

Η ΔΙΑΔΙΚΤΥΑΚΗ ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ¹

Η εισήγησή μου στο παρόν Συνέδριο έχει ως θέμα «την διαδικτυακή δυνατότητα της Ιεραποστολικής διακονίας». Πρόκειται για την δυνατότητα ενός εκάστου των πιστών να διακονήσει τον ευαγγελικό σπόρο της Αλήθειας, χρησιμοποιώντας τις άπειρες, και τεράστιες πανθομολογουμένως, διαδικτυακές παροχές, προκειμένου να διατυμπανίσει στα πέρατα της σύμπασας κτίσης την αγιοπνευματική εμπειρία και ορθόδοξη πραγματικότητα. Και πράγματι, ένα τέτοιο εγχείρημα, παρά τις ευκολίες που κομίζει σήμερα η ραγδαία, και αλόγιστη πολλές φορές, ανάπτυξη της τεχνολογίας, είναι αλήθεια, εγκυμονεί ισόποσους κινδύνους με όσους καλείται και προστρέχει να επιλύσει.

Η Ιεραποστολική διακονία μέσω του διαδικτύου δύναται να επιφέρει πραγματικά «θεαματικά» αποτελέσματα, εκμηδενίζοντας εις το ελάχιστο εκατοντάδες χιλιάδες χιλιομετρικές αποστάσεις και να αποτελέσει τον δίαυλο εκείνον, την πάνυ χαρισματική δίοδο, μέσω της οποίας, το μήνυμα του Ευαγγελίου θα δυνηθεί να αγγίξει ακόμη και το πλέον απομακρυσμένο σημείο του πλανήτη. Για να κατορθώσει όμως αυτή η προσπάθεια να στεφθεί με επιτυχία, δεν αρκεί μόνο η επίτευξη της άρσης της δυσκολίας της απόστασης και ο παραγκωνισμός των χιλιομετρικών διαφορών.

Ο κ. Δημήτριος Π. Λυκούδης έχει σπουδάσει Θεολογία και Φιλολογία. Το ερευνητικό του έργο εστιάζει σε θέματα ποιμαντικά και δογματικά και σε ζητήματα που άπτονται της Ψυχολογίας της Θρησκείας. Κηρύττει ορθόδοξο λόγο περιοδικά προσκεκλημένος Ιερών Μητροπόλεων τόσο του κέντρου όσο και της επαρχίας και παρουσιάζει εβδομαδιαίες ραδιοφωνικές εκκλησιαστικές εκπομπές σε ραδιοφωνικούς σταθμούς μητροπόλεων της Ελλάδας και στο ραδιοφωνικό σταθμό της Εκκλησίας της Ελλάδος. Έχει βραβευτεί με πολλές τιμητικές διακρίσεις για την συνολική εκκλησιαστική και πολιτιστική του δράση.

¹ Περίληψη εισήγησης του Δημητρίου Π. Λυκούδη, Θεολόγου - Φιλολόγου και Υπ. Δρα Παν/μίου Αθηνών, στο τριήμερο Συνέδριο Ορθόδοξου Ιεραποστολής στην Αράχωβα Βοιωτίας (19-20-21/08/2016), υπό τον τίτλο «Η Ορθόδοξη Ιεραποστολή Σήμερα».

Κρίνεται απαραίτητο το μήνυμα που θα φθάσει στην άλλη άκρη του αποδέκτη να είναι άκρως ορθόδοξο, να είναι δηλαδή ενυπόγραφο, να τελεί υπό την αιγίδα ή, έστω, την ευλογία του οικείου μητροπολίτου που λαμβάνει χώρα, τόσο ο χώρος αποστολής όσο και ο τελικός τόπος παραλαβής του μηνύματος, καθώς, ως γνωστόν, εντός της Μίας, Αγίας, Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας αποδίδει και τελεσφορεί εν Χριστώ μόνο ό,τι έχει «ευλογία», με άλλα λόγια, όσες ενέργειες είναι εμποτισμένες με υπακοή, ταπείνωση και θυσιαστικό πνεύμα, προϋποθέσεις απαραίτητες για να επιφέρουν και την «ευλογία».

Πέραν, όμως, από την «ευλογία» που καλείται να έχει ο δυνάμενος για να αναλωθεί στην ιεραποστολική διακονία, και δη, μέσω του διαδικτύου, αναδύεται αβίαστα το ερώτημα: Να κηρύξουμε Χριστόν Εσταυρωμένο και Αναστάνα απανταχού. Πλιν όμως, ποιόν Χριστό; Έχουμε γνώση, εμπειρία πνευματική, ορθόδοξο βίωμα όσων διδάσκουμε και κηρύττουμε; Η δε πλειονότητα των παραδειγμάτων που καθημερινά λαμβάνουν χώρα γύρω μας, σπεύδει να μας διαψεύσει για την όποια σχετική εμπειρία μας...!

Ερχόμαστε στην παρούσα καθημερινή πραγματικότητα. Ποιόν Χριστό να κηρύξουμε στα πέρατα της οικουμένης; Αναλογιστείτε την ενοριακή ζωή ενός εκάστου απο εμάς. Μετατρέψαμε την ενοριακή ζωή σε «κλειστά» παραμάγαζα των «ενοριτών» μας, απεκδυθήκαμε τον έμπονο αγώνα για την οικείωση της θείας εμπειρίας, δηλαδή την αγιαστική θέωση, και το μόνο που μας ενδιαφέρει είναι να αυξήσουμε το σύνολο των μερί-

δων φαγητού που διανέμουμε, μόνο και μόνο –ω! οποία χαρά!– μόνο και μόνο για να προσ-»τρέξει» το φιλάνθρωπο έργο μας στα αυτιά του οικείου μητροπολίτη!

Ανατρέξατε στα «καλώς», κατα τ' άλλα, οργανωμένα κατηχητικά σχολεία μας. Ως κατηχητής μέσου και ανωτέρου ο γράφων επί δεκαετίας και άνω σε ενορίες του κέντρου των Αθηνών, τούτο έχω να επισημάνω: Η ανικανότητα και η παντελής αποτυχία να εμφυσήσουμε και να «μορφώσουμε» νουν Χριστού στα παιδιά μας, στα παιδιά που γεμίζουν τις κατώτερες βαθμίδες των κατηχητικών σχολείων και εγκαταλείπουν αυτά όσο ανδρώνονται, και μόνον αυτό, είναι ενδεικτικό και άκρως χαρακτηριστικό της αδυναμίας μας να «διδάξουμε» Χριστό, πρωτίτως στους εαυτούς μας, και ακολούθως, και στους άλλους. Οι δε κατηχητές, θαρρώ πολλοί συμφωνούν με τα γραφόμενα αυτά, ναι, θέλει κόπο, θέλει αγώνα τεράστιο να ανατρέξεις, να σμιλεύσεις, να κοπιάσεις υπέρμετρα για να συναντήσεις κατηχητή/τρια που να μην διακατέχεται από εμφανές «ψυχοπαθολογικό» πρόβλημα! Ναι, να διδάξουμε Χριστό μέσω της διαδικτυακής ιεραποστολής, αλλά απορώ, ποιόν Χριστό!

Ελάτε στο παράδειγμα των πνευματικών ταγών και σημερινών Επισκόπων,

Στιγμιότυπο από την Αρχιερατική Θ. Λειτουργία της Κυριακής

πολλοί εκ των οποίων έχουν απολέσει την επαφή τους με την σύγχρονη καθημερινότητα! Έστω και ένας φωνάζω, έστω και ένας ασθενής ή φυλακισμένος να ξενυχτάει σε κάποιο νοσηλευτικό ή σωφρονιστικό ίδρυμα, έστω και ένας, «Πατέρες» του Χριστού, να αδημονεί, ναι, δεν έχετε δικαίωμα να οργανώνετε «φιέστες» και πανηγύρια πολυαρχιερατικά, που μοναδικό και απώτερο στόχο έχουν να εξεγείρουν το δημόσιο αίσθημα και φοβούμαι ειλικρινά, να επισύρουν και να προμηνύουν, τρόπον τινά, την οργή του Θεού!

Ποιόν Χριστό να κηρύξουμε; Ανατρέξατε στις μεγάλες πλατείες των μεγάλων αστικών κέντρων της Χώρας! Εκεί θα βρείτε την Αφρικανική Ήπειρο ανάμεσά σας! Ήρθαν εδώ οι άνθρωποι! Ζητούν, εκλιπαρούν να ακούσουν για τον Χριστό! «Ιδανικές φωνές κι αγαπημένες, εκείνων που πεθάναν, ή εκείνων που είναι για μάς χαμένοι σαν τους πεθαμένους. Κάποτε μες στα όνειρά μας ομιλούνε. Κάποτε μες στην σκέψι τες ακούει το μυαλό. Και με τον ήχο των για μια στιγμή επιστρέφουν ήχοι από την πρώτη ποίησι της ζωής μας – σα μουσική, την νύχτα, μακρυνή, που σβύνει» (Κ. Καβάφη, «Φωνές» στο συλ-

λογικό «Άπαντα», εκδ. Πάπυρος, Αθήνα 1995, σελ. 33).

Ποιόν Χριστό να κηρύξουμε; Ανατρέξατε στην καθημερινή εικόνα μιάς ενορίας στις μεγαλουπόλεις! Σε εορτή «μεγάλου» (ξακουστού κατά κόσμον) αγίου και το εκκλησίασμα δεν ξεπερνά τα 30-40 άτομα, όταν μάλιστα, η ενορία αποτελείται από 20 και 30 χιλιάδες ψυχές, πολλές δε φορές και πολύ περισσότερους! Ποιόν Χριστό να κηρύξουμε λοιπόν στα πέρατα της οικουμένης όταν δεν έχουμε σχεδόν γνώση, πολύ δε περισσότερο, ούτε «καλημέρα» με τους ενοίκους της πολυκατοικίας που διαμένουμε;

Παρά ταύτα, είναι δυνατή η διαδικτυακή ιεραποστολική διακονία και, μάλιστα, η Αγία μας Εκκλησία μάς προτάσσει πέραν από το διαδικτυακό «ίντερνετ» και ένα άλλο, ουράνιο στην ολότητα του! Πρόκειται για το προσευχητικό «ίντερνετ», αυτό που διδάχθηκε χρόνια πια, γνωρίζει πλέον εμπειρικά και τη συνεπικουρία του Παναγίου και Παρακλήτου Πνεύματος, να κατεβάξει τα Ουράνια στη γη και να εκμηδενίζει με μιάς άπειρες χιλιομετρικές αποστάσεις «πνευματικώ τω τρόπω» και άρρητο και ανεξιχνίαστο».

Ας εγκολπωθούμε λοιπόν, μαζί με την κάθε διαδικτυακή προσπάθεια ιεραποστολικής διακονίας και το προσευχητικό «ίντερνετ» και ας αναλώσουμε, ει δυνατόν, τους εαυτούς μας στην πραγματική και πάνυ αληθινή θυσιαστική αγάπη, στην αγάπη εκείνη που «αγκαλιάζει» κάθε ετερότητα και διασπά κάθε φραγμό χρώματος, φυλής, εθνικότητας και καταγωγής γύρω μας και ανάμεσά μας...!

Στιγμιότυπο από την Αρχιερατική Θ. Λειτουργία της Κυριακής

Δ. Λυκούδης, Θεολόγος - Φιλολόγος